

Sygn. akt II W 12/14

R. 401/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Agnieszka Chmielowiec

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05 września 2014 r. sprawy

sprawy **P. B. (1)**

syna K. i J. z d. W.

ur. (...) we W.

obwinionego o to, że

I. w dniu 18 listopada 2013 roku o godz. 14:45 w Posterunku Policji w M. przy ulicy (...), jako właściciel pojazdu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), nie udzielił informacji o sprawcy przekroczenia prędkości na terenie zabudowanym w miejscowości K., gmina S., dokonanej w dniu 19 sierpnia 2013 roku o godzinie 16:24,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.:

II. w dniu 18 listopada 2013 roku o godz. 15:15 w Posterunku Policji w M. przy ulicy (...), jako właściciel pojazdu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) nie udzielił informacji o sprawcy przekroczenia prędkości na terenie zabudowanym, w miejscowości K., gmina S., dokonanej w dniu 8 września 2013 roku o godz. 14:14

tj. o wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.:

orzeka:

I. uznaje obwinionego **P. B. (1)** za winnego tego, że:

1. w dniu 18 listopada 2013 roku, na Posterunku Policji w M., będąc współwłaścicielem pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), nie wskazał na żądanie funkcjonariusza Policji, komu powierzył tenże pojazd do kierowania lub używania w dniu 13 sierpnia 2013 roku o godzinie 16:24, w miejscowości K., gmina S., tj. popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.,

2. w dniu 18 listopada 2013 roku, na Posterunku Policji w M., będąc współwłaścicielem pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), nie wskazał na żądanie funkcjonariusza Policji, komu powierzył tenże pojazd do kierowania lub używania w dniu 08 września 2013 roku o godzinie 14:14, w miejscowości K., gmina S., tj. popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.,

i za te wykroczenia, na podstawie art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w., wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 zł (pięciuset złotych);

II. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. i art. 118 § 1 k.p.w. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków sądowych i na podstawie art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 50 złotych.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W okresie sierpnia – września 2013r. obwiniony P. B. (1) gościł w swoim domu w P. znajomych oraz rodzinę. Obwiniony pozwalał tym osobom na korzystanie ze samochodu osobowego m-ki V. (...) o nr rej. (...), którego jest współwłaścicielem.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego P. B. (1), k. 5, 8, 38 – 39.

W dniu 13 sierpnia 2013 r. o godz. 16:24 roku osoba kierująca samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) w miejscowości K., gm. S., poruszała się z prędkością 68 km/h. Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 40 km/h.

Dowód:

wydruk pomiaru prędkości, k. 13.

W dniu 08 września 2013 r. o godz. 14:14 roku osoba kierująca samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) w miejscowości K., gm. S., poruszała się z prędkością 76 km/h. Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 40 km/h.

Dowód:

wydruk pomiaru prędkości, k. 22.

Pismami z dnia 17 października 2013r. Straż Miejska w S. wezwała P. B. (1) do złożenia oświadczenia poprzez wskazanie czy w dniach 13 sierpnia 2013r. i 08 września 2013r. w miejscowości K., prowadził pojazd m-ki V. (...) o nr rej. (...) osobiście lub ewentualnie poprzez wskazanie komu powierzył pojazd do kierowania lub używania.

Dowód:

wezwanie Straży Miejskiej z dnia 17.10.2013r. do złożenia oświadczenia, k. 12,

wezwanie Straży Miejskiej z dnia 17.10.2013r. do złożenia oświadczenia, k. 23.

W pisemnych odpowiedziach z dnia 16 września 2013r. i 23 września 2013 roku P. B. (1) zwrócił się do Straży Miejskiej w S. o przekazanie dalszych informacji w postaci zdjęć kierującego pojazdem. Wskazał, że w oparciu o dostarczony materiał nie jest w stanie odpowiedzieć na pytanie dotyczące osoby kierującego, gdyż jest jedynie współwłaścicielem auta a nie prowadzi jakiegokolwiek ewidencji jego przebiegu

Dowód:

kserokopia pisma P. B. (1) z 16.09.2013r., k. 14,

kserokopia pisma P. B. (1) z 23.09.2013r., k. 19,

wyjaśnienia obwinionego P. B. (1), k. 5, 8, 38 – 39.

W dniu 18 listopada 2013r. P. B. (1) stawił się na Posterunek Policji w M., był w tym czasie chory na malarię i miał gorączkę. Na miejscu funkcjonariusz Policji wezwał kolejno obwinionego do wskazania osoby, której powierzył do kierowania lub używania samochód m-ki V. (...) o nr rej. (...) w miejscowości K. gm. S. w dniu 13 sierpnia 2013r. o godz. 16:24 oraz w dniu 08 września 2013r. o godz. 14:14. Obwiniony nie podał danych wskazanych osób, oświadczając, że nie jest tego w stanie uczynić w oparciu o nadesłane wydruki zdjęć, przedstawiające jedynie tylną część pojazdu.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego P. B. (1), k. 5, 8, 38 – 39.

zeznania świadka P. B. (2), k. 39v – 40,

notatka służbowa z 18.11.2013r., k. 10,

karta informacyjna z leczenia szpitalnego, k. 37.

Obwiniony P. B. (1) ma 41 lat, jest żonaty, posiada na utrzymaniu troje dzieci. Obwiniony jest pracownikiem firmy ubezpieczeniowej (...) we W., uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 4.700 zł miesięcznie. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego P. B. (1), k. 5, 8, 38 – 39,

informacja z K., k. 28.

Obwiniony P. B. (1) w toku całego postępowania nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie wskazał na żądanie funkcjonariusza Policji osoby, która kierował jego pojazdem m-ki V., z uwagi na to, że na wykonanych zdjęciach z fotoradarów nie widać osoby kierowcy. Dodał iż nie korzystał w tych dniach i miejscach z samochodu, a użytkownikiem auta w tym czasie była któraś z goszczących u niego osób, czyniąca to za jego pozwoleniem. P. B. (1) wyjaśnił że nie próbował ustalić kto z jego znajomych mógł prowadzić samochód, gdyż w jego ocenie „to organ który wnosi o ukaranie powinien wskazać obwinionego czy sprawcę wykroczenia”.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd oparł się na zeznaniach świadka P. B. (2), wyjaśnieniach obwinionego P. B. (1) oraz dowodach o charakterze materialnym, wymienionych w pierwszej części uzasadnienia.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów sąd uznał, że sprawstwo i wina obwinionego P. B. (1) w zakresie przypisanych mu czynów z art. 96 § 3 k.w. nie budzą wątpliwości. Obwiniony bowiem w dniu 18 listopada 2013r., mimo żądania funkcjonariusza Policji, nie wskazał osoby, która w dniu 13 sierpnia 2013r. o godz. 16:24 oraz w dniu 08 września 2013r. o godz. 14:14 w miejscowości K. gm. S., była kierowcą jego samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...).

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania powyżej wskazanego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w, który stanowi, iż wykroczenie popełnia ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Przedmiotem ochrony wykroczenia określonego w art. 96 § 3 k.w. jest porządek ruchu drogowego. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma charakter indywidualny oraz skutkowy, co oznacza, iż może je popełnić jedynie właściciel lub posiadacz pojazdu przez działanie lub jego zaniechanie, w sposób zarówno umyślny jak i nieumyślny, poprzez niewskazanie wbrew obowiązkowi na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Dla bytu analizowanego wykroczenia wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznanie osobie uprawnionej. Osoba ta nie musi zatem działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy - Prawo o ruchu drogowym,

czy nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy bowiem niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Obowiązujące przepisy nie przewidują formy ani wzoru odmowy wskazania określonego w przepisie art. 96 § 3 kw. Zachowanie sprawcze tegoż wykroczenia może być popełnione poprzez działanie bądź zaniechanie. Przykładowo może ono polegać na odmowie wskazania osoby, której został powierzony pojazd, wskazaniu osoby bądź kręgu osób w sposób uniemożliwiający ustalenie konkretnego użytkownika pojazdu w oznaczonym czasie, udzielenie odpowiedzi wymijającej bądź zasłonięcie się niepamięcią.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. P 27/13 wezwany do wskazania kierującego pojazdem ma pięć możliwości: 1) wskazać siebie, jeżeli faktycznie prowadził pojazd; 2) przedstawić dowód, że nie jest ani właścicielem, ani posiadaczem pojazdu; 3) wskazać kto kierował lub używał pojazd; 4) nie wskazać komu powierzył pojazd do kierowania lub używania; 5) przedstawić dowód, że pojazd był użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Tylko w czwartym wypadku, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu nie wskaże komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, naraża się na odpowiedzialność za wykroczenie określoną w art. 96 § 3 kw. Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. P. B. (1) mimo żądania funkcjonariusza nie podał bowiem danych osoby która w dniu 13 sierpnia 2013r. o godz. 16:24 oraz w dniu 08 września 2013r. o godz. 14:14 w miejscowości K. gm. S., był kierowcą samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...), którego jest współwłaścicielem. Z wyjaśnień obwinionego wynika jednocześnie, że na pewno sam nie kierował on przedmiotowym pojazdem, a czyniła to za jego pozwoleniem jedna ze znanych mu osób, goszczących w tym czasie w jego domu. Sąd nie podziela zapatrywania obwinionego, który wskazał iż nie ma on powinności posiadania wiedzy odnośnie tego kto porusza się jego pojazdem, a w konsekwencji wskazania tejże osoby. W tym zakresie bowiem treść przepisu art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym pozostaje jednoznaczna, ustanawiając określony obowiązek w stosunku do właściciela i posiadacza pojazdu.

Stwierdzając popełnienie przez obwinionego wykroczeń z art. 96 § 3 k.w. wskazać należy, że dla ustalenia jego sprawstwa nie ma znaczenia fakt, iż nadesłane mu zdjęcia z fotoradarów przedstawiają tylną część jego pojazdu. Zdaniem sądu obwiniony miał realną możliwość ustalenia osoby kierującej jego pojazdem, chociażby poprzez zapytanie o to osób, o których wiedział, że mogły użytkować auto. Powyższe było o tyle ułatwione, że samochód obwinionego dwukrotnie poruszał się w tej samej miejscowości (K.), znacznie oddalonej od miejsca zamieszkania P. B. (1). Sam fakt natomiast niewywiązania się z ciążącego na obwinionym obowiązku, wynikał z tego, że w ogóle nie poczuwał się on uczynienia mu zadość, co sam wskazał w swoich wyjaśnieniach.

Czyny P. B. (1) były zawinione, okoliczności wyłączające winę nie zachodziły. Zdaniem sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania aby podwyższona temperatura ciała u obwinionego wpływała na jego poczytalność. Z wyjaśnień obwinionego wprost bowiem wynika, że nie podał osoby kierującego jego pojazdem, gdyż tego nie ustalił i nie próbował ustalić, potwierdzając tym samym swoje wcześniejsze stanowisko zawarte w pismach adresowanych do Staży Miejskiej. Ponadto obwiniony był w stanie opisać szczegółowo sam przebieg czynności z dnia 18 listopada 2013r., a świadek P. B. (2) nie zauważył aby jego zachowanie odbiegało w jakikolwiek sposób od normy, co dodatkowo potwierdza jego dobrą kondycję psychiczną.

Wymierzając obwinionemu karę za popełnione wykroczenia przy zastosowaniu art. 9 § 2 k.w., sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 33 § 1 i 2 k.w., uwzględniając w szczególności okoliczności popełnionego wykroczenia i postawę obwinionego. Mając na uwadze, wskazane okoliczności, sąd wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 złotych. W ocenie sądu, orzeczona kara jest adekwatna tak do stopnia zawinienia obwinionego i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez niego wykroczeń, jak też uwzględnia jego możliwości zarobkowe.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania, a w tym zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania – zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o

wykroczenia (Dz.U. 2001r. nr 118, poz. 1269). Ponadto sąd wymierzył obwinionemu opłatę na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (DzU z 1973 r. Nr 27 poz 152 ze zm.) w kwocie 50 złotych.